

Sygn. akt V Ca 1620/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny-Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: **SSO Zbigniew Podedworny**

Sędziowie: **SO Beata Gutkowska**

SR (del.) Dorota Walczyk

Protokolant: sekr. sądowy Marta Szczęsna

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. B.**

przeciwko **Towarzystwu (...) z siedzibą w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie

z dnia 18 kwietnia 2016 roku, sygn. akt II C 2506/15

I. zmienia zaskarżony wyrok, w ten sposób, że zasądza od Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz M. B. kwotę 5649,30 (pięć tysięcy sześćset czterdzieści dziewięć 30/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od 28 maja 2015 roku do dnia zapłaty; oddala powództwo w pozostałym zakresie oraz zasądza od Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz M. B. kwotę 527,20 (pięćset dwadzieścia siedem 20/100) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania;

II. oddala apelację w pozostałym zakresie;

III. zasądza od Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz M. B. kwotę 523,80 (pięćset dwadzieścia trzy 80/100) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 1620/16

UZASADNIENIE

Powódka M. B. dnia 28 maja 2015 roku wystąpiła przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 9.448,92 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych oraz kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Nakazem zapłaty z dnia 19 czerwca 2015r. wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 948992/15 nakazał pozwanemu, aby zapłacił powódce dochodzoną pozewem należność z ustawowymi odsetkami, a także koszty procesu w kwocie 1.319 zł.

W dniu 10 lipca 2015r. pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty. Pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa.

Postanowieniem z dnia 17 lipca 2015r. Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny, stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

Wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2016 r. Sąd Rejonowy: I. oddalił powództwo, II. zasądził od powódki M. B. na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. kwotę 1.200,- zł. (tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy ustalił w sprawie stan faktyczny:

W dniu 9 października 2013 roku doszło do kolizji drogowej z udziałem pojazdu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącego własność powódki M. B., którym kierował Z. B. oraz pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którym kierował Z. O.. Sprawcą zdarzenia był kierujący pojazdem marki F., który posiadał ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej w Towarzystwie (...) z siedzibą w W.. Powódka zawarła z (...) P. W. z siedzibą w W. umowę najmu pojazdu zastępczego na okres od dnia 12 października 2013 roku na czas nieokreślony. Przedmiotem najmu był samochód marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Pojazd był niezbędny powódce do dostarczania towaru w W.. Powódkę wiązały umowy dotyczące dostawy owoców, a nie wiedziała jak długo będzie czekała na odszkodowanie za zniszczony samochód, dlatego zmuszona była wynająć samochód zastępczy. Syn powódki znalazł firmę, która miała przystępną cenę wynajmu auta.

Szkoda została zgłoszona przez powódkę w dniu 5 listopada 2013r. Pismem z dnia 6 listopada 2013r. pozwany wezwał powódkę do przedstawienia dokumentacji niezbędnej do ustalenia odpowiedzialności, a także wysokości odszkodowania. Pismem z dnia 29 listopada 2013 r. powódka została poinformowana o odmowie wypłaty odszkodowania, z uwagi na brak dokumentacji niezbędnej do ustalenia odpowiedzialności Towarzystwa za zaistniałe zdarzenie, jednocześnie wskazano, że po uzyskaniu wymaganych dokumentów sprawa zostanie podjęta. W dniu 4 grudnia 2013 r. powódka złożyła wymagane dokumenty. W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego stwierdzono, że przywrócenie stanu poprzedniego samochodu stanowi nadmierny koszt. Powódce przyznano odszkodowanie w łącznej wysokości 9.248,76 zł, o czym została poinformowana w piśmie z dnia 11 grudnia 2013r. W dniu 20 grudnia 2013 roku (...) P. W. z siedzibą w W. wystawił na rzecz powódki fakturę o numerze (...) z tytułu wynajmu samochodu obejmującą okres 70 dni, opiewającą na kwotę 10.500 zł netto i 12.915 zł brutto. Pismem z dnia 27 stycznia 2014 r. roku, doręczonym pozwanemu w dniu 29 stycznia 2014 roku, powódka zwróciła się do pozwanego o pokrycie kosztów najmu auta zastępczego, załączając fakturę. Pismem z dnia 8 sierpnia 2014r. pozwany poinformował powódkę o przyznaniu, na podstawie przedstawionej i zweryfikowanej faktury, odszkodowanie z tytułu wynajmu pojazdu w miejsce uszkodzonego w kwocie 2.100 zł. Pismem z dnia 17 listopada 2014 r. powódka odwołała się od powyższej decyzji wnosząc o dopłatę kwot wynikających z przedłożonych faktur VAT w łącznej wysokości 8.400 zł netto wraz z należnymi odsetkami.

Pozwany w piśmie z dnia 11 grudnia 2014r. poinformował powódkę o braku podstaw do zmiany decyzji z dnia 8 sierpnia 2014r. Pismem z dnia 16 marca 2015r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty w wysokości 10.332 zł brutto z uwzględnieniem zaległych odsetek za zwłokę poczynszy od dnia 20 grudnia 2013 r. tytułem zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma. Pismem z dnia 14 kwietnia 2015r. pozwany poinformował powódkę o przyznaniu odszkodowania za wynajem samochodu zastępczego w kwocie 5.400 zł, która to kwota została pomniejszona o wypłacone powódce odszkodowanie na podstawie decyzji z dnia 8 sierpnia 2014r.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo było niezasadne. Jak wskazał Sąd pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za skutki kolizji drogowej z dnia 9 października 2013 roku oraz faktu powstania szkody w pojeździe należącym do powódki M. B.. Okolicznością sporną między stronami był okres, za który powódka domagała się zwrotu kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego poszkodowanemu. Sąd powołał art. 6 k.c., art. 232 k.p.c. W ocenie Sądu powódka nie udowodniła roszczenia ani co do wysokości ani co do zasady, nie wykazała, że czas najmu pojazdu zastępczego w pełnej wysokości jest uzasadniony. Powódka nie wykazała, że podjęła wszelkie czynności niezbędne do jak najszybszego uzyskania odszkodowania bowiem zgłoszenia szkody dokonała w dniu 5 listopada 2013 r., prawie miesiąc po jej wystąpieniu, a niezbędną dokumentację złożyła w dniu 4 grudnia 2013r.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, zasądzając od niej na rzecz pozwanego kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, ustaloną na podstawie § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 z póź. zm.)

Apelację od wyroku złożyła powódka zaskarżając wyrok w całości.

Na podstawie art. 368 § 1 pkt 2 k.p.c. zaskarżonemu wyrokowi powódka zarzuciła:

I. Naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia:

1) Art. 233 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie oraz sformułowanie przez Sąd I instancji wniosków z naruszeniem reguł logicznego rozumowania i formalnych schematów powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami, a w konsekwencji poczynienie oczywiście błędnego ustalenia faktycznego, że roszczenie Powódki jest w całości bezzasadne, podczas, gdy Pozwany uznał roszczenie o zwrot kosztów najmu pojazdu za okres 05.11.2013 – 19.12.2013 r., a więc 45 dni, jednak wypłacił Powódce odszkodowanie jedynie w części tj za 36 dni, w związku z tym powództwo zasługiwało na uwzględnienie przynajmniej co do kwoty 1350 zł, wynikającej z iloczynu stawki czynszu 150 zł oraz 9 dni różnicy;

2) Art. 232 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie, a w konsekwencji uznanie, że Powódka nie udowodniła swojego roszczenia co do zasady oraz co do wysokości, podczas gdy strona powodowa należycie przedstawiła dowody na poparcie podstawy odpowiedzialności Pozwanej, okresu tej odpowiedzialności oraz wysokości żądanego odszkodowania.

II. Naruszenie prawa materialnego poprzez jego błędną wykładnię lub niezastosowanie:

1) Art. 17 w zw. z art. 16 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, poprzez jego niezastosowanie oraz uznanie, że dochodzone przez Powódkę pozwem odszkodowanie jest nienależne, podczas gdy Pozwany wbrew ciężącemu na nim obowiązkowi nie wykazał, że zgłoszenie przez Powódkę szkody w dniu 05.11.2013 r. nie mieściło się w ramach pojęcia niezwłocznego zgłoszenia szkody, powiększyło rozmiar szkody, a ponadto wynikało z winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa Powódki, co łącznie dopiero mogłoby uzasadniać ograniczenie odszkodowania.

2) Art. 362 k.c. poprzez jego bezpodstawne zastosowanie oraz uznanie, że Powódka przyczyniła się do rozmiaru powstałej szkody, nie dążąc do jej minimalizacji, podczas, gdy przepis art. 17 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, jako *lex specialis* wyłącza zastosowanie art. 362 k.c. wobec poszkodowanego, przenosząc tym samym ciężar dowodu na ubezpieczyciela.

Powódka wniosła o:

1. Zmianę wyroku Sądu I instancji poprzez zasądzenie na rzecz Powódki kwoty 9.448,92 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

2. Z ostrożności procesowej, w przypadku uznania roszczenia Powódki za zasadne jedynie w części, zasądzenie na rzecz Powódki kwoty 1.350,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

3. W każdym wypadku zasądzenie na rzecz Powódki od Pozwanej kosztów postępowania w I i II instancji oraz kosztów zastępstwa procesowego w obu instancjach wg norm przepisanych i opłaty od pełnomocnictwa.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie w znacznej części bowiem powódka wykazała swoje roszczenie, a odpowiedzialność pozwanego za skutki wypadku z 9 października 2013 r. nie była kwestionowana.

Sąd podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy nie podziela jednakże zaprezentowanej ich oceny prawnej. Wskazać należy, że zaprezentowana przez Sąd Rejonowy ocena nie przystaje ponadto do dokonanych ustaleń. Sąd ten pominął w rozważaniach, że pozwany faktycznie przyznał powódce zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego w wysokości 5400 zł oraz, że na kwotę dochodzonego roszczenia składały się również skapitalizowane odsetki.

Bezsporne było w sprawie niniejszej, że decyzja w przedmiocie likwidacji szkody z 11 grudnia 2013 r. zrealizowana została 19 grudnia 2013 r. Pozwany nie wykazał przy tym aby powódka dopuściła się przyczynienia do powstania szkody, a jeżeli tak to w jakim zakresie. Nie wykazał aby niedostarczenie dokumentów miało wpływ na realizację roszczenia, ustalenie wysokości odszkodowania, odpowiedzialności ubezpieczonego za zdarzenie, a tym samym nie było podstaw do ograniczania odszkodowania należnego powódce. Tak jak wskazuje to apelacja, Powódka wykazała, że na skutek wypadku z 9 października 2013 r. poniosła szkodę w postaci utraty możliwości korzystania ze swojego pojazdu, szkoda likwidowana była bowiem jako tzw. „szkoda całkowita”. Koszt wynajęcia pojazdu zastępczego pozostaje więc w adekwatnym związku przyczynowo-skutkowym, ze zdarzeniem szkodowym, za które pełną odpowiedzialność ponosi Pozwany. Powódka udowodniła również wysokość dochodzonego roszczenia, obliczonego jako różnica między kwotą wypłaconą w postępowaniu likwidacyjnym, a rzeczywistym rozmiarem szkody będącym równowartością kosztu wynajęcia pojazdu zastępczego, przedstawiając niezakwestionowaną fakturę za wynajęcie pojazdu. Powódka wykazała i zasadność i konieczność niezwłocznego wynajęcia pojazdu, który służył jej do nieprzerwanej realizacji dostaw produktów rolnych do instytucji medycznych na terenie W.. Za apelującą przyznać również należy, że wynajęcie pojazdu przez Powódkę należy uznać za wyraz dążenia do minimalizacji rozmiarów szkody, która w przypadku niemożności wywiązania się przez Powódkę z ww. umów dostawy i powstania jej odpowiedzialności kontraktowej wobec kontrahentów, powiększyłaby powstałą szkodę także o roszczenia regresowe z tytułu utraconych korzyści. Sąd I instancji niezasadnie przyjął w tych okolicznościach, że powódka nie wykazała roszczenia. Rację ma również apelująca, że w przedmiotowym postępowaniu ciężar udowodnienia bezzasadności roszczenia w dochodzonej części spoczywał na Pozwanym. To pozwany bowiem twierdził, że jest uprawniony do ograniczenia należnego powódce odszkodowania z uwagi na opóźnienie w zgłoszeniu szkody i w składaniu żądanych przez pozwanego dokumentów w toku jej likwidacji. Zgodnie tymczasem z art. 17 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych „jeżeli osoba objęta ubezpieczeniem obowiązkowym odpowiedzialności cywilnej lub osoba występująca z roszczeniem, z winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa, nie dopełniły obowiązków wymienionych w art. 16, a miało to wpływ na ustalenie istnienia lub zakresu ich odpowiedzialności cywilnej bądź też na zwiększenie rozmiarów szkody, zakład ubezpieczeń może dochodzić od tych osób zwrotu części wypłaconego uprawnionemu odszkodowania lub ograniczyć wypłacane tym osobom odszkodowanie. Ciężar udowodnienia faktów uzasadniających zwrot zakładowi ubezpieczeń części odszkodowania lub ograniczenia odszkodowania, spoczywa na zakładzie ubezpieczeń.

Obowiązkiem poszkodowanego, o którym mowa w art. 16 ww. ustawy jest niezwłoczne powiadomienie o zdarzeniu zakładu ubezpieczeń, udzielenie mu niezbędnych wyjaśnień i przekazanie posiadanych informacji.

Mając na uwadze powyższe przepisy wskazać należy, że znana była Sądowi Rejonowemu okoliczność, że skutkiem kolizji drogowej, która miała miejsce 9 października 2013 r. w miejscowości G., zginął sprawca wypadku, a Powódka i jej małżonek, doznali uszczerbku na zdrowiu do dni siedmiu, informacje te znajdują się bowiem w aktach szkody (Telefogram nr (...) (...) zaadresowany przez Komendę Powiatową Policji w G.do Pozwanego k. 47 akt szkody). Nie bez znaczenia w sprawie jest również to, że z całą pewnością w pierwszej kolejności powódka musiała zainteresować się w jaki sposób kontynuować działalność gospodarczą aby nie narazić się na odpowiedzialność względem kontrahentów, czym również zmierzała do zminimalizowania szkody. Uwadze Sądu umknęło również i to, że już w dniu 8 listopada 2013 r. Towarzystwo dysponowało dokumentami, o doręczenie których zwróciło się następnie do powódki, w dniu 8 listopada pracownik Towarzystwa dokonujący oględzin pojazdu powódki wykonał zdjęcia wszystkich dokumentów o które wniosła pozwana (dowodu rejestracyjnego, dowodów osobistych właściciela pojazdu oraz kierowcy, policy OC). Na okoliczność przyczyn opóźnienia w zgłoszeniu i wymaganych dokumentów pozwany nie zgłosił wniosków dowodowych, a w okolicznościach sprawy nie sposób przyjąć, że powódka z winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa nie dopełniła obowiązków wynikających z art. 16 cyt. ustawy i że miało to wpływ na ustalenie odpowiedzialności ubezpieczyciela i jej zakresu .

Pozwany jako ubezpieczyciel sprawcy szkody zobligowany jest do naprawienia szkody w pełnej wysokości. Powódka wykazała jak wskazano wyżej, że w związku z wypadkiem poniosła szkodę polegającą na poniesieniu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. Nie ulega wątpliwości, że wobec uznania szkody za całkowitą koszt ten pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym. Naprawienie szkody winno przy tym nastąpić od daty zdarzenia, a nie daty zgłoszenia. Skoro pozwany wywodził, że powódka z winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa nie dopełniła obowiązków wynikających z art. 16 i miało to wpływ na zwiększenie rozmiarów szkody to winien te okoliczności wykazać i dopiero wówczas mógłby ograniczyć odszkodowanie np. od daty zgłoszenia szkody czy też od daty uzupełnienia dokumentacji. Pozwany żadnych dowodów na tę okoliczność jak wskazywano wyżej nie zgłosił. Okoliczność, że powódka zgłosiła szkodę w listopadzie nie była sporna, nie była też sporna data uzupełnienia dokumentacji, ale po pierwsze nie wykazano winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa w niedokonaniu zgłoszenia wcześniej, jeżeli zaś chodzi o złożenie dokumentacji to nie sposób przyjąć, że dokumenty, których zażądał ubezpieczyciel w postaci dowodu osobistego, rejestracyjnego polisy poszkodowanego miały wpływ na ustalenie istnienia lub zakresu odpowiedzialności cywilnej bądź też na zwiększenie rozmiarów szkody, a ponadto w dniu 8 listopada pozwany faktycznie dysponował już kopiami tych dokumentów o czym mowa była wyżej.

W tym stanie rzeczy, Sąd I instancji winien był uznać, że odszkodowanie należy się Powódce w pełnej wysokości, a więc od dnia powstania szkody - wynajęcia pojazdu zastępczego do dnia wykonania decyzji o przyznaniu odszkodowania z tytułu szkody całkowitej, a więc za okres 60 dni (od 12 października do 20 grudnia 2013 r.). Aktualnie w orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że ubezpieczyciel winien zwrócić poszkodowanemu koszt wynajmu pojazdu zastępczego (por. Uchwała Składu Sędziów Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z 2011-11-17, III CZP 5/11, Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku - I Wydział Cywilny z 2015-05-29, I ACa 15/15, Uchwała Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z 2013-11-22, III CZP 76/13).

Powódka wykazała, że koszt najmu pojazdu zastępczego za 1 dzień wynosił 150 złotych netto i 184,50 zł brutto. Stawka wynajmu pojazdu nie była kwestionowana przez pozwanego. W związku z powyższym powódce należy się dopłata do wypłaconego w postępowaniu likwidacyjnym odszkodowania w kwocie **5100 złotych netto (70x150 – 5400)**. Sąd uwzględnił roszczenie w zakresie odsetek od kwoty 2100 zł od dnia 2 marca 2014 r. do 8 sierpnia 2014 r. (119,67zł) i od kwoty 3300 złotych od dnia 2 marca 2014 r. do dnia 14 kwietnia 2015 r. (429,63 zł) - ponieważ roszczenie w zakresie kosztów pojazdu zostało zgłoszone pozwanemu dopiero w dniu 27 stycznia 2014 r. (doręczenie 29 stycznia 2014 r.), pozwany miał zaś 30 dni na wypłatę świadczenia czyli w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia o zwrot kosztów wynajmu pojazdu zastępczego był nie od 21 grudnia, ale dopiero od 1 marca 2014 r. odsetki zgodnie z art. 481 § 1 i 2 kc należą się od 2 marca 2014 do dnia wypłaty tych świadczeń.

Sąd Okręgowy nie uwzględnił roszczenia powódki w zakresie w jakim żądała ona zapłaty kosztów wynajmu pojazdu zastępczego wraz z podatkiem VAT. Sąd Okręgowy podziela bowiem pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w Wyroku z 2001-06-11, V CKN 266/00 oraz w uchwale Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z 1997-04-22, III CZP 14/97, że odszkodowanie należne poszkodowanemu z tytułu ubezpieczenia należy obniżyć o podatek VAT wówczas, gdy może on odliczyć ten podatek od podatku dochodowego. Powódka w niniejszej sprawie wykazywał, że prowadzi działalność gospodarczą, a więc ma możliwość odliczenia podatku VAT. W tym zakresie Sąd Okręgowy uznał jej powództwo za niezasadne i je oddalił. O kosztach postępowania w I Instancji Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc, stosunkowo je rozdzielając. Powódka wygrała niniejszą sprawę w 60 % , w związku z tym w tej proporcji pozwany winien jej zwrócić koszty w postaci kosztów opłaty od pozwu i kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłata skarbową od pełnomocnictwa (1014 zł), Koszty pozwanego, które w 40% winna mu zwrócić powódka to koszt zastępstwa procesowego wraz z opłata skarbową od pełnomocnictwa (486,80 zł). Sąd Okręgowy po dokonaniu kompensacji zasądził od pozwanego na rzecz powódki 527,20 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Konkludując nie budzi wątpliwości, że zakład ubezpieczeń odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, a obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężny powstaje z chwilą wyrządzenia szkody. Poszkodowany ma prawo dochodzić od ubezpieczyciela naprawienia całości szkód wyrządzonych w jego majątku na skutek zdarzenia szkodowego, przy czym odszkodowanie przysługuje za okres od dnia wyrządzenia szkody do dnia jej naprawienia. Powódka poniosła szkodę w postaci utraty możliwości korzystania ze swojego pojazdu, który ponadto służył jej do wykonywania działalności zarobkowej. Brak jest przy tym podstaw do przyjęcia, że działanie powódki doprowadziło do zwiększenia szkody.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok na podstawie art. 386 § 1 kpc, a w zakresie nieuzasadnionym oddalił apelację na podstawie art. 385 kpc. O kosztach postępowania w instancji odwoławczej Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 100 kpc. Koszty poniesione przez powoda to 1673 zł, a przez pozwanego to 1200 zł. Powód wygrał w II instancji w 60 %, a pozwany w 40%. Po wzajemnej kompensacji Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda 523, 80 zł.

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji .